

ren (og sundhedsministeren) at fastsætte, hvilke sygdomme der skal være omfattet af straffelovens § 252, stk. 2.

Socialdemokratiet, Venstre, Det Konservative Folkeparti, Socialistisk Folkeparti, Centrum-Demokraterne, Det Radikale Venstre og Enhedslisten lægger vægt på, at bemyndigelsen ikke indebærer, at det står justitsministeren frit for at bestemme, hvilke sygdomme der skal være omfattet af bestemmelsen. Kun sygdomme, der er »livstruende og uhelbredelige«, sådan som dette udtryk nærmere defineres i lovforslagets bemærkninger, kan blive omfattet.

S, V, KF, SF, CD, RV og EL har noteret sig justitsministerens oplysning om, at der er tale om en retssikkerhedsmæssig forbedring i forhold til den gældende retstilstand, idet forslaget indebærer, at borgerne på forhånd med sikkerhed vil vide, hvilke sygdomme det er strafbart at udsætte andre for smitterisiko med hensyn til. Det kommer til at fremgå entydigt af den bekendtgørelse, der skal udstedes efter den foreslåede bestemmelse i straffelovens § 252, stk. 3.

S, V, KF, SF, CD, RV og EL har også noteret sig, at justitsministeren er indstillet på, at Retsudvalget skal orienteres om eventuelle fremtidige ændringer af bekendtgørelsen.

S, V, KF, SF, CD, RV og EL er imidlertid opmærksom på, at det ville være betænkeligt set i relation til grundlovens § 3, hvis justitsministeren skulle forelægge et udkast til bekendtgørelse for Retsudvalget. Det er derfor disse partiers opfattelse, at der ikke skal ske en egentlig forelæggelse af udkastet til bekendtgørelse, men blot en orientering. Partierne forudsætter, at orienteringen om påtænkte ændringer af bekendtgørelsen gives i god tid (i hvert fald et par uger) inden udstedelsen.

4. Indstillinger og politiske bemærkninger

Et *flertal* i udvalget (S, V, KF, DF, CD, RV og KRF) indstiller lovforslaget til *vedtagelse* med det af justitsministeren stillede ændringsforslag.

Dansk Folkepartis medlem af udvalget kan støtte lovforslaget om muligheden for at straffe personer, der volder fare for, at andre smittes med alvorlige sygdomme såsom hiv, ligesom Dansk Folkeparti kan støtte, at der med lovforslaget gives mulighed for, at den forurettede kan få beskikket en bistandsadvokat.

Dansk Folkeparti stiller sig dog undrende over for, hvorfor der er gået så lang tid, inden dette lovforslag er fremsat, idet flere partier gentagne gange har ønsket, at disse virkemidler gennemføres. Alt tyder på, at der er smølet med fremsættelsen af dette lovforslag. Om det så er sket i Sundhedsstyrelsen eller i Justitsministeriet, er for Dansk Folkeparti ligegyldigt. Problemet er, at der er gået så lang tid.

Efter Dansk Folkepartis vurdering er det grundlæggende fornuftigt, at mennesker, der bevidst smitter andre med uhelbredelige sygdomme, kan straffes. Behandlingsmulighederne på dette område er heldigvis blevet forbedret, så mennesker ikke som tidligere almindeligvis afgår ved døden inden for 10-15 år, men nu sker der en så hurtig og forbedret behandling, at man heldigvis lever længere.

Dansk Folkeparti stiller sig dog uforstående over for, at der stilles krav om den forventede levetid for de hiv-smittede. Dansk Folkeparti kan ikke se behovet for at indføre en sådan skrap bestemmelse som lovforslagets om, at den forventede levetid mærkbart skal reduceres. Det vil formentlig altid være tilfældet, idet levetiden bliver kortere, hvis man er smittet med hiv og aids, men under alle omstændigheder betyder denne kritik ikke, at Dansk Folkeparti ikke kan støtte lovforslaget. Det er dog trods alt et skridt i den rigtige retning.

Et *mindretal* i udvalget (SF) indstiller lovforslaget til *vedtagelse uændret*.

SF finder, at selve eksistensen af denne straffebestemmelse kan være en trussel mod den danske aids-politik om, at man er ansvarlig for sin egen seksualitet, herunder at man skal bedrive sikker sex. En politik, som gennem mange år har vist sig at være vellykket, og som er under pres på grund af denne straffebestemmelse.

Ikke desto mindre må det erkendes, at der er situationer, hvor der er udvist så stor hensynsløshed, at der med rette kan være tale om en strafbar handling.

SF har derfor accepteret, at bestemmelsen fastholdes og præciseres i den foreslåede form. Der har under udvalgsarbejdet været udtrykt bekymring for, at man via en bemyndigelse udvider det strafbelagte område. Justitsministeren har i et svar nærmere redegjort for, hvorledes denne bemyndigelsesbestemmelse særligt tager